

Šťastie môjho života

Ahoj, som žiačka druhého stupňa, a dnes je môj deň. Zúčastním sa súťaže, vlastného príbehu. Ten môj bude o tom ako ja vnímam šťastie v mojom živote.

Slovo šťastie pre niektorých znamená len podstatné meno stredného rodu, no pre niektorých ako ja, ktorí ho už zažili je ich šťastie, šťastím ich života. To moje ku mne prišlo 19 apríla 2020. Bolo to ešte úplne maličké ani to ešte nevedelo chodiť. Malo to tie najmilšie nôžky, ako som kedy videla, najmenšie ušká, s ktorými som sa kedysi hrala a ten najtenší chvostík, ktorý sa ťahal k nebesiam. Áno, mate pravdu. Bola to mačička. Mala krásnych troch súrodencov a tú najstatočnejšiu mamičku. A vtedy sa môj život zmenil. To malé stvorenie, ktoré bolo nakoniec kocúrik, sa na mňa tak naviazalo, že sme boli pre seba ako stvorený. Od jeho prvého dňa, kedy som ich našla v našom anglickom dvorčeku, sme sa spolu učili chodiť, liezť po stromoch a rôzne iné aktivity. Ale tá najzábavnejšia bola, keď sme večer šli na pole, sadli si na trávnu a čakali, kedy vyjdú jašteričky zo svojich dier. Spolu sme si užili kopec zábavy. No, keď mal okolo dvoch mesiacov, mne sa začala škola. A nakoľko on býval o 100 kilometrov ďalej ako je Bratislava, musela som sa s nim rozlúčiť. Bolo to ťažké, ale každý deň sme si volali pomocou môjho dedka, ktorý sa o nich staral. Ale má to aj šťastnú stránku, pretože každý víkend som ho chodila pozerať. „Konečne,“ povedala som si, keď nám jedna zla pandémie umožnila sa vrátiť naspäť domov. A vtedy to prišlo. Boli sme zasa spolu. Ja a Murko. Asi sa pýtate prečo sa tak volal. Volala sa tak preto, lebo bol celý čierny ako murín. Mal krásne ohnivo-oranžové očka a zospodu ružové labky. Určite sa pýtate, čo sa stalo s jeho rodinou. Jeho súrodenci sa museli rozlúčiť, pretože to boli všetko mačky a kastrácia by stála veľmi veľa, preto sme sa ich rozhodli dať jednému kamarátovi na druhom konci dediny. Pre Murka to nebolo nijako smutné, pretože mal ešte svojho prapradedka. Ten má v dnešnej dobe už 14 rokov tak ako ja. Bolo super sa pozerať na obidvoch cez okno, ako každú jednu noc spolu spinkajú na stoličke a ako sa navzájom zahrievajú. No potom prišla smutná sprava. Murkovu mamu niekto zrazil. Pre Murka to bolo dosť smutné, ale pomohla som mu sa z toho dostať. A nakoľko potom o par týždňov prišlo ochladenie teda jeseň, miloval, keď som šla von a zodvihla som ho zo zeme a schovala do bundy. Tam dokonca jedenkrát aj zaspal na 30 minút, čo som bola na prechádzke. Poviem vám, boli to tie naj lepšie dni týždne a mesiace môjho života. No jeden deň som musela náhle odísť, tak zostal sám. Nikto naňho nedával pozor. V ten deň som sa vrátila neskoro večer, a začala som ho hľadať, našťastie som ho našla, ako sa hral s malou myškou, ktorú si sám ulovil na poli, a bola som na neho veľmi pyšná. No nasledujúce ráno som mu chcela nachystať raňajky a naliať čerstvú vodu ale neukázal sa. Celý deň som ho hľadala. Prešla som celé pole, každú ulicu celu pivnicu aj záhradu, ale nič. Veľmi som sa o neho bála, ale

musela som vydržať. Nasledujúce ráno sa konečne ukázal. Bola som šťastná, ale nevyzeral byť v poriadku. Ledva sa udržal na nohách a nechcela sa ani napiť. Potom sa mi ho podarilo na chvíľu zbaviť bolesti, keď zaspal ale stále nebol v poriadku. Preto som sa rozhodla, že musíme ísť k veterinárovi. Bol taký unavený, že ani sedieť nevedel. Keď sme konečne prišli, Murkovi sa stav oveľa zhoršil. Robil to, čo nechcel. Veterinár mu dal aj infúziu, ale nepomohlo. Ten nakoniec povedal, že ho niekto musel na silu otráviť. V takomto hroznom stave ešte žiadnu masku nevidel. A vtedy som vedela, že to šťastie, ktoré ku mne prišlo v apríli odišlo 4 septembra. Neviete si prestaviť, ako mi do dnes chýba. Takmer všade mám jeho fotky a vždy, keď môžem tak na neho myslím.

A tu sa to skončilo moje šťastie ma opustilo. Vtedy som si myslela že už nikdy také nestretnem. A myslím si to dodnes. Takého dobre múdreho a hravého kocúrika už nikdy nenájdem.